

nantslovens Behandling; men det er de Udtalelser, jeg i dette Dieblif har hørt. Det har interesseret mig at høre Ordføreren fra min Side, for Mindretallet i Finanssubvalget, Regeringens Ordfører, Finansministeren, og endelig Ordføreren for Formanden for den allerhøjeste Magt, Formanden for Finanssubvalgets Flertal, denne i mange Retninger meget ophøjede, og betydningfulde Magt her i Thinget og i det Hele i Kongeriget Danmark. Det har i høi Grad interesseret mig at høre disse tre Udtalelser, som jeg i dette Dieblif har hørt. Jeg kan ikke se Andet end, at der i det Væsentligste er den Skønneste Enighed tilstede i dette Dieblif; det synes, som om vi skulle ende denne besværlige Samling med, at alle Parter falde i Armene paa hinanden. Den ærede Ordfører for Mindretallet talte om, at der var ikke mindst udenfor Salen talt endogsaa med en vis Bredde om Regeringens Stilling i den sidste Tid overfor Finansloven. Jeg ser ikke, at Regeringen paa nogen Maade kunde, endfinge burde optræde anderledes, end den har gjort. Ingen Regering kunde under de nuværende Forhold fornøftigvis, hvad den end mente om Sagerne, falde paa at opstille Pantserlibet eller Strickers Batteri eller Spørgsmaalet om det grovorneede Krudt eller selv Lønningssagen som et Spørgsmaal, hvorpaa den vilde opløse Rigsdagen. Men naar en Regering ikke havde i Sinde at gjøre noget af disse Spørgsmaal til Basis for parlamentarisk Konflikt eller for Opløsning, saa ser jeg end ikke Muligheden af, at nogen Regering kunde være optraadt anderledes, end den har gjort. Det vilde tværtimod i mine Dine have været i høi Grad uforsvarligt, om Regeringen havde fulgt den Vej, der er antydet af dem, der have badlet dens Optræden, hvad enten det nu er sket i Landstinget eller fra Mindretallets Side her eller af Folk udenfor Salen. Men samtidig kan jeg ikke Andet end give Ret, baade i hvad der er blevet antydet af den ærede Ordfører for Mindretallet, og i hvad der med en vis Tilfredshed blev udhævet af den ærede Formand for Finanssubvalget (Bojsen). Det er mig ganske vist fuldstændigt klart, at den nuværende mislige Stilling er et nyt Bevis for, om man vil naae et saadant, at der ikke er noget andet muligt end det parlamentariske System. Den høitærede Finansminister talte om, at man ikke skulde have regierende Rigsdage. Et regierende Folkething er nu Et; men den høitærede Minister vilde heller ikke have regierende Rigsdage. Det kommer nu ganske an paa, hvad man forstaaer med regierende Rigsdage. Men jeg tror ganske vist, at det i ethvert Tilfælde er tydeligt, netop efter hvad der nu sker og efter den Misforstaaelse, der fra enhver Side udtales over den nuværende Stilling, at det ikke er muligt i Længden at have en Regering, der ikke er i Overensstemmelse, ikke med Folkethinget alene, men med begge de ligeberettigede Thing. De Herrer fra den anden Side maa ikke tro, at deri

indeholdes den allerførneste Indrømmelse til dem; det kunde aldrig falde mig ind, det behøver jeg vist ikke at sige især, og jeg tror ogsaa, at de Stemninger, der herske, og de Opfattelser, der høres fra enhver Side, saa temmelig maa vise de Herrer, hvorledes det hænger sammen hermed. Det er, som jeg tidligere har tilladt mig at sige, de Herrer selv, som hidtil have været den stærkest mulige Hindring for det parlamentariske Systems Udvikling her i Landet. Det er, naar de Herrer opstille den Slags Fordringer, at Folkethinget skal være den eneste berettigede Faktor, at Forhindringer vise sig allerstærkest, og naar den ærede Formand for Finanssubvalget har villet hævde det parlamentariske System, saa er det den forunderligste Infonsekvents og Misforstaaelse af Forholdene, naar han som Argument for sin Paastand atter begynder at tale om Folkethingets Overvægt over Landstinget. Det har i mine Dine været et af de ikke mindst interessante Momenter i denne Samling, naar netop dette ærede Medlem oftere har antydet, at han var beredvillig til at anerkende Landstingets fuldstændig sideordnede Stilling og til at erkende — og det er jo Kernen i det parlamentariske System — at Regeringen skulde være i Overensstemmelse lige saa vel med Landstinget som med Folkethinget. Naar det ærede Medlem nu imidlertid vil gjøre Noget gjældende, som skulde kunne vanskeliggjøre Opnaaelsen af det parlamentariske System, saa er det netop noget Saadant som Folkethingets Ret overfor Landstinget; thi er der Noget, som skulde kunne opfordre Landstinget til særlig at behandle Finansloven og indlade sig i Konflikt med Folkethinget, saa er det den Slags Udtalelser, vi nys hørte af det ærede Medlem. Hvoraf kommer det, at Stillingen nu er saa væsentlig forskjellig fra, hvad den var ved denne Samlings Begyndelse? Kommer det ikke netop deraf, at de Herrer fra den anden Side have begyndt at tage Sagerne lidt anderledes? Jøle De ikke selv, at det, som gjør, at Forholdene selv i deres Dine synes noget bedre end tidligere, er det Maadehold, de udvise. (Søren Jørgensen: Det skulde vi jo netop berømmes for.) Det ærede Medlem siger, at det skulde de berømmes for; men jeg staar jo netop ogsaa her i dette Dieblif og udøver denne Berømmelse over Deres Hoveder. Jeg indrømmer dette Maadehold, fordi jeg ganske vist tillige ønsker at fremhæve, at skulde Betingelserne for fuldstændig god Samarbejden komme tilveie, saa ligger det udelukkende i de Herrer's Haand. Den ærede Formand for Finanssubvalget talte saa meget om skjøre Glas, der klinkedes sammen. Det er mig ganske vist undertiden noget vanskeligt at opfatte det ærede Medlems Mening; men jeg fremhæver dog denne hans Udtalelse, fordi jeg tror, at er der Noget, hvorved de Herrer derovre have det i deres Haand fuldstændig at forandre den elendige Tilstand, hvori vi nu befinde os, saa er det ved